

ЛЕА
КОЕН

ТЪРСАЧИ НА ЛЮБОВ
Т Р И Н О В Е Л И

enthusiast

Леа Коен
ТЪРСАЧИ НА ЛЮБОВ

- © Леа Коен, автор, 1996, 1997, 1998, 2014
  - © Зорница София, оформление, 2014
  - © Мирослав Стаменов, фотограф, 2014
  - © Миглена Цонева, модел, 2014
  - © Enthusiast – запазена марка на Алто комюникейшънс
енд пбблишинг“ ООД, 2014
- ISBN 978-619-164-122-2

Л Е А
КОЕН

Търсачи на любов
т р и н о в е л и

enthusiaст

София, 2014

*Докато смъртта
ни раздели**

Като роман

---

* Първо издание: Samizdat, Bruxelles, юни 1996

Докато смъртта ни раздели

От смъртта на Владко изминаха 28 дни. Дрехите му в гардероба още носят миризмата на парфюма му и онази благородна сладост, която се излъчваше от него. Къщата е пълна с бележници, написани от ръката му. Усмивката му ме гледа от десетки снимки, които съм подредила навсякъде. Любимата му фланелка с надпис „Чемпиън“ седи прибрана в гардероба, изваждам я и плача върху нея, все едно че изливам болката си върху гърдите му. На пишещата машина стои започнато писмо до племенниците му в Тунис. Един наченат шоколад е върху нощното му шкафче. Навсякъде намирам малки жълти листчета с бележници, които ми е писал. Близо до леглото си е залепил едно такова листче със следното мото от Йонеско: „Животът е изгубено благо, ако не си го живял така, както си го желал“. Бележниците! Стари бележници с телефонните му номера от много години. Отварям един и виждам колко много имена е зачертал. Направил е последен качествен подбор между всичките си приятели и познати? Много малко са се класирали на финала – най-близки приятели и роднини. Защо е задраскал останалите: мъдрост или последна равностетка?

Дни наред избягвам телефонния секретар, който съм изключила. Знам, че някъде върху касетката сигурно има записано съобщение от Владко. През последните шест седмици, които прекара в болницата, се случваше да се обади по телефона от стаята си в редките моменти, когато го оставяхме сам. Избягвам да погледна телефонния секретар, страхувам се да пусна записа. Вчера поръчах видеокасета от последния прием в двореца, на който сме били заедно само два месеца преди смъртта му. Не зная кога ще имам смелост да я видя.

Телефонният секретар все пак ме привлича. Някъде там може би е гласът на Владко. Не съм сигурна дали имам смелост да го чуя. После ме обхваща паника, че нещо може да се случи: някой по погрешка да натисне копчето и да загубя гласа на Владко. Най-накрая събирам сили и включвам апарата. Записът трае 45 минути и е в началото. Първо чувам гласа на снаха ми, която ми съчувства за „страшното нещастие“, след това още няколко подобни записа от различни познати. Лентата се връща назад във времето. Прозвучава радостният глас на Никито, любимия Владков племенник, който се обажда от Тунис:

„Лейко, честит рожден ден на Владко!“

Значи е 14 ноември, с Владко сме заедно в София, където празнувахме рождения му ден. Това е преди пет месеца. Колко сме били щастливи тогава! След това започва запис с безкрайна дължина на фона на шум от прахосмукачка и на кратки реплики между готвача и жена му, които почистват резиденцията. Разбирам: тя е натиснала по невнимание копчето за запис и апаратът механично се върти. Минава повече от половин час. Гледам как лентата свършва и си казвам, че така е по-добре: никога вече няма да чуя Владко. Изведнъж в стаята прозвучава:

„Поправих телефонния секретар, не знам какво беше станало. Сега всичко е наред. Всичко е наред!“

Неповторимият баритон на Владко, който придава необикновеност и на най-простото съобщение. Владко, миличък, за малко пак си тук!

Състоянието, което ме обхвана след загубата на Владко, сигурно е познато и на други, които се разделят с най-любимия си човек.

Дълбоко в сърцето си всеки се надява никога да не изпита тази болка. Това е част от нашето привидно безсмъртие, което всеки ден подхранваме с някоя нова илюзия. Редките случаи на смърт на близък човек (роднина или приятел) са предизвиквали в сърцето ми познат на всички болезнен

спазъм, последван от (кратко) духовно вглъбяване, което ни спохожда след някое погребение, и облекчение, че все пак нещастieto е подминало вратата на нашия дом.

Господ е милостив и рядко ни наказва с голямото страдание да изгубим истински любим човек. Колко хора обича наистина едно човешко сърце? Децата си и горещо се надява през целия си живот, че естественият природен ред ще му спести най-нечовешкото наказание, което може да изпита една душа.

Родителите си? Разбира се. Горко на онези, които ги загубят в невръстна възраст. В съзнателния си живот, без да усетим, ние все повече се връщаме към нашите родители, като че ли след дълъг път спираме отново пред тяхната врата, за да изпълним последния си дълг към тях. Помня неутешимите сълзи на мой колега, чиято майка току-що бе починала. Аз, самата твърде млада по онова време, зададох въпроса:

– Стефане, на колко години беше майка ти?

Майката на Стефан беше навършила 86, а самият той (баща и дядо) приближаваше 60. Отговорът му помня и до днес:

– Майките нямат възраст.

Пет месеца преди Владко аз самата загубих баща си. Както банално се казва в некролозите, умря „след дълго и мъчително боледуване“. Годината на страдания, която хвърли в мъки и грижи цялото ни семейство, ни подготви за смъртта му в една мъчителна негова Голгота. Последните 15 дни той не познаваше никого. От време на време махаше с ръце към някакъв невидим бряг и понякога викаше: „Хайде, хайде!“, като че ли нямаше търпение да стигне там... Беше на 84 години; мама няма да го прежали никога, въпреки че месец преди да умре, реши да ѝ разкрие някои свои прегрешения от по-ранни години.

С баща ми ме напусна чувството, че изгубих най-позитивно мислещия за мен човек. Той винаги ми даваше право, беше моя безпрекословна защита във всеки спор. Спор

с другите... За моите собствени спорове и несъгласия с него ще разкажа при друг случай...

Но имах Владко: радост, слънце и утеха, които ме чакаха у дома.

„У дома!“ За мен това не е било предметно понятие. През последните 15 години „дом“ беше мястото, където намирах Владко, където и да беше това място. Сега Владко няма дом, а аз просто живея, както и по-рано, някъде, на някакъв адрес.

* * *

Всяко човешко сърце през своя краткотраен, мъничък и понякога недотам представителен живот се надява да срещне сродната си душа, „своята половинка“, както простовато сме свикнали да казваме, без дори да съзнаваме огромния смисъл на този израз. Колко от нас успяват да изпитат тази благодат? Колко остават разочаровани? Колко научават само от книгите и филмите за такива срещи и до края на живота си мислят, че те стават само за литературни сюжети или филмови сценарии? Защо осемгодишните момиченца заспиват с книжките за „Спящата царкиня“ или за „Пепеляшка“, но първият урок, който научават, когато пораснат, е, че принцът никога не напуска книжката с картинки? Кое момиче не е чувало съветите на приятелките си или дори на родната си майка, когато са го уговорили да се омъжи с думите:

– Ти какво, чакаш някой принц ли?

Всички ние, бивши такива момиченца, някой ден се омъжваме, бързаме между работата и дома, отглеждаме децата си и дори забравяме да им четем приказката за „Спящата царкиня“, защото за нас тя отдавна е станала само либрето на балет.

Затова аз искам да разкажа за Владко. Съдбата пожела да бъде рядко изключение, едно момиченце от детска приказка, което срещна своя принц, обикна го и живя с него наяве. Между най-щастливия и най-нещастния ден в жи-

вота ми отлетяха като миг само 15 години. Струва ми се, че бих могла да възстановя целия този живот ден по ден и час по час. Бях чувала, че японците слагали върху гробовете надпис „живял три години“, „две години и половина“, „осем години“ в зависимост от стойността на преживяното. Аз живях 15 години на пълно и безметежно щастие. Със смъртта на Владко си отиде не само то, но и част от мен и моя живот, част, която загубва смисъл без светлината на Владко, която огряваше и мен. Вярвам, че дори през един живот човек живее няколко пъти, в различни периоди той е дори различна личност. Моят път до 36-ата ми година бе лутане в мрака, в света на сенките. Когато срещнах Владко, изпитах чувството на ослепителна светлина, на благодат и щастие, което не ме напусна нито ден през целия ни съвместен живот. Като че ли бяхме излезли на голяма, зелена пролетна ливада, пълна с дребни маргаритки. Светът на сенките, който бяхме напуснали и той, и аз, остана някъде далеч зад нас като проклятие, чиято магия се е развалила.

Два месеца преди да умре Владко, когато ние все още се намирахме от слънчевата страна на живота, хванати за ръце гледахме спектакъла на холивудския маг Дейвид Копърфийлд. Накрая на това вълшебно представление Копърфийлд лети във въздуха и носи на ръце едно момиче от публиката с името на сърничката Бамби.

– Ето, така се чувствам през цялото време, когато съм с теб – казвам тихичко.

Владко стиска леко ръката ми и отговаря:

– Само че ние летим наистина!

„Болката сега е част от щастието тогава“ – се казва в един английски филм, който разказва историята на оксфордски професор и неговата късна любима, умряла от рак.

Владко също умря от рак – болестта, от която се страхуваше най-много и която го нападна точно там, където най-много се опасяваше – белите дробове. Той я подози-

раше и те като че ли взаимно се дебнеха, но тя коварно го поразя на място, което не можеше да бъде открито, преди да е станало много късно.

Всеки час на щастие се плаща с болката, когато човек го изгуби. Огромната радост, с която Владко ме дари през нашия 15-годишен съвместен живот, свърши с неговата смърт и пред мен е път, който ме връща отново в страната на сенките.

Преди да го измина, искам да спра за малко, да задържа всичко, което остава от Владко, и да разкажа за срещата ми с едно от най-чудесните създания на Бога, за неговата мисия да носи светлина, за божия му дар да прави хората щастливи, за човека, когото имах огромното щастие да срещна и когото обичам и сега също така, както и в миналото...

Леа Коен
ТЪРСАЧИ НА ЛЮБОВ

Оформление *Зорница София*
Фотограф *Мирослав Стаменов*
Модел *Миглена Цонева*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Предпечат *Лиляна Карагъзова*

Българска. Първо издание.
Формат 60 × 90/16
Печатни коли 23
ISBN 978-619-164-122-2

Издава
enthusiast

Запазена марка

на „Алто комуникайшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20

тел. 02/ 943 87 16, факс: 02/ 943 87 18

e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

www.bookstore.enthusiast.bg

Печат МУЛТИПРИНТ ООД

„ГЪРСАЧИ НА ЛЮБОВ“ ВКЛЮЧВА ТРИ РАННИ НОВЕЛИ НА ПИСАТЕЛКАТА ЛЕА КОЕН. С ВСЯКА ОТ ТЯХ АВТОРКАТА НИ ВЪВЕЖДА В ТАЙНСТВЕНИЯ СВЯТ НА ЛЮБОВНАТА ИНТИМНОСТ, НА НАЙ-СЪКРОВЕНИТЕ ИЗЖИВЯВАНИЯ В ЛЮБОВТА, КОИТО ДОРИ СМЪРТТА НЕ МОЖЕ ДА ПОКРУСИ.

„ДОКАТО СМЪРТТА НИ РАЗДЕЛИ“ Е АВТОФИКЦИЯ, КОЯТО ПИСАТЕЛКАТА Е ПОСВЕТИЛА НА ЛЮБИМ МЪЖ, ПОКОСЕН ВНЕЗАПНО ОТ СМЪРТТА.

„КРАТКАТА ВЕЧНОСТ НА АЛМА М.“ РАЗКРИВА ПАРАЛЕЛНИТЕ ИСТОРИИ НА ЛЕГЕНДАРНАТА ДВОЙКА ГУСТАВ И АЛМА МАЛЕР ОТ НАЧАЛОТО НА ХХ ВЕК И НА ЕДНА ТЯХНА ДНЕСНА ИЗСЛЕДОВАТЕЛКА. ПО ВРЕМЕ НА ЕМОЦИОНАЛНОТО ПЪТЕШЕСТВИЕ ИЗ БИОГРАФИЯТА НА ДВОЙКАТА МАЛЕР СЪВРЕМЕННАТА АЛМА ОТКРИВА, ЧЕ СИЛНИТЕ ЛЮБОВИ ИМАТ МАГНЕТИЧНО ВЪЗДЕЙСТВИЕ, РАВНО НА ВЕЧНОСТ.

ВЪВ „ФЛОРИАДА“ ЧИТАТЕЛИТЕ ШЕ ОТКРИЯТ МОЖЕ БИ СВОЯ ИДЕАЛ ЗА МЪЖ В ОБРАЗА НА ДОКТОР ФЛОРИАН БЕЛОПИТОВ, ГЕРОЙ СЪС СЛОЖНА СЪДБА, КОЙТО СЛЕД ЧЕТИРИ ДЕСЕТИЛЕТИЯ ИЗПИТАНИЯ И ЧЕТИРИ СРЕЩИ С ЛЮБОВТА ОТКРИВА СМИСЪЛА НА СВОЯТА РАБОТА И ИСТИНСКАТА ЛЮБОВ.

WWW.ENTHUSIAST.BG

9 786191 641222 >

16 ЛЕВА